

Antonio Fian

Nobody Knows the Trouble I've Seen

moji zadnji resni stiki s predstavnico tako imenovanega lepega spola ležijo ta čas dobra tri leta nazaj. takrat sem jih imel osemnajst. toda s samo zgodbo ima to le indirektno opraviti.

prava zgodba z naslovom »nobody knows the trouble i've seen« je počitniška zgodba in se začinja takole:

štirih tednov, ki so bili pred nami, smo se lotili v spitalu. čez salzburg smo se peljali do pariza, od tam pa naprej v bretagno, v concarneau. concarneau je srednje veliko mesto vredno ogleda, naltlačeno z znamenitostmi. bretagna je del francije. francija je evropska država z nesposobno meščansko vlado, ki jo bo, upam, kmalu zamenjala socialistična.

predvsem nastopajo tri osebe: roland kowatsch (25) in wilfried krassnitzer (19), oba študenta psihologije, kot tudi jaz (21), študent narodnega gospodarstva. naš skupni svetovni nazor (ta je ja že zgoraj udaril ven) je socialističen. toda včasih razpravljamo, če ne bi eden ali drug zase smel uporabiti celo oznako KOMUNIST. toda teh diskusij še nikoli nismo pripeljali do konca, in pogosto se mi zazdi, in to me muči, da sem verjetno SAMO socialist, če ne celo social-DEMOKRAT. te diskusije bi lahko primerjali s pogovorom, ki ga vodi študent prvega semestra prava z vajencem v avtomehanični delavnici, in v katerem študent vpraša vajenca: v katerem semestru si zdaj?

na vlaku smo veliko diskutirali. vsi smo vedeli, da nujno potrebujemo te počitnice, vsak je govoril tako, da je zvenelo kot: jaz najbolj potrebujem te počitnice. še ko smo bili mlajši, smo — sicer ločeno in z drugimi ljudmi — zelo veliko razpravljali, večinoma o tem, kakšen smisel ima življenje. takrat sem na to temo tudi napisal številne pesmi, ki sem jih pred pribl. petimi leti z velikim uspehom predvajal v rotary-clubu v spitalu.

zelo dobri prijatelji smo. prijateljstvo je velika dobrina. »prijateljstvo« je tudi socialistični pozdrav.

dogaja se, da kakšen prijatelj skoči v hrbet drugemu. potem krog prijateljev soglasno ugotovi, da se je ta prijatelj napačno vedel, in ta prijatelj potem dobi priložnost, da razloži, da je njegovo

napačno vedenje RAZUMLJIVO V NJEGOVI SITUACIJI. temu ostali pritrdijo, kajti vsak je žrtev svojega okolja. tudi naša takratna situacija je bila takšna, da smo imeli dovolj časa za iskanje situacij, iz katerih bi bilo razumljivo, da nismo mogli nič za to, če smo se vedli kot riti. toda tudi ta situacija je razumljiva v naši situaciji.

v celoti gledano smo zelo napreden krog prijateljev in imamo vpogled v stvari, kakršnega drugi nimajo.

preden pa končno v potek zgodbe pride akcija, moram še povedati, da smo po mojem vsi mi malce nevrotični. verjetno je ta moja misel v povezavi z dejstvom, da sem romantično navdahnjen človek; moja lepa misel pred spanjem je, da si predstavljam, kako se enemu izmed nas obrne in mu potem druga dva — požrtvovalno — pomagata iz blata.

druga lepa misel pred spanjem pa je, da žensko, ki jo ljubiš, med demonstracijami (300.000 udeležencev) ustrelijo neofašisti. če bi to zgodbo napisal pred nekaj leti, bi si erich segal lahko svojo »love-story« vtaknil v ritko. ampak, napisati kičasto knjigo? kako bi jaz lahko naredil kaj takega?

zdaj sem — zvito — spet prišel do žensk in čez ta ovinek se lahko počasi vzpnemo v pravo zgodbo. takoj jo bom obogatil z novo glavno osebo: PIČURO.

»pičura« kot izraz za »žensko« se izpeljuje iz dejstva, da ženske na splošno imajo vagino, ki jo — vulgarno — lahko imenujemo tudi precej grše in iz te vulgarne besede tudi izhaja pogovorna beseda »pičura«. ker midva z willijem težko misliva na kakšno žensko, ne da bi to povezovala z njenim zaželjenim spolnim organom, ženske večinoma označujeva kot pičure. rolandu se zdi to skrajno primitivno. zakaj točno, o tem pa bi morali šele podrobneje diskutirati.

ko sva z willijem nekega večera s školjkami in ukrivljenimi palicami ob morju igrala golf, se je med nami pojavila pičura in se je začela smejati najinemu zabavnemu početju. (haha, se je precej glasno smejala in je spuščala opazke, katerih besed se ne spominjam več.) pokazalo se je, da je nemka. nato je roland v trenutku začel pogovor o prepovedi opravljanja določenih poklicev določenim osebam. willi in jaz sva se prijela za glavo in sva naprej igrala golf.

(opomba: prepoved opravljanja določenih poklicev določenim osebam obstaja zato, da brani svobodnjaško-demokratsko ureditev v ZRN. če ne bi s prepovedjo zaposlovanja onemogočili določenih oseb, bi imela nemška zvezna vlada več težav pri vpeljevanju parlamentarne demokracije v nadrejeno državno formo fašizma.)

roland jo je zasul z vsemi podatki, ki jih je našel v različnih časopisih, da bi že na začetku jasno pokazal, da on ve, da ona nič ne ve.

presenetljivo pa vse to pičure ni prestrašilo in od takrat naprej nas je obiskovala vsak dan.

že po treh dneh sva z willijem hlepela po tem, da bi bili skupaj. roland je razglasil, da se bo ZAVESTNO potegnil nazaj. nisem še razjasnil, če je bil to junaški umik ali pa je imel le opraviti z njegovim naprednim razumom. gotovo pa je bilo to v njegovi situaciji razumljivo.

torej, v času, ko je odmaknjen bral izbrane stvari engelsa in marxa, se je med willijem in mano vnel neusmiljen boj za pičuro. willi je hotel nanjo narediti vtis kot razočaran socialist, ki pa ima še vedno ambicije (v stilu leta 1968), jaz pa sem se kazal kot šaljivec in cinik, vendar sem ji vedno znova spodobno dajal vedeti, kakšni temeljni problemi se odvijajo za raskavo lupino.

prvi teden je bil willi v očitni prednosti. kadar sta šla skupaj s pičuro na sprehod, sem s steklenico vina sedel ob morju. opazoval sem galebe in bil zelo poetičen.

v tistem času se je zgodilo nekaj, kar sem hotel že takrat nepreklicno spremeniti v zgodbo: v kampu je pri sanitarijah ležal ogromen bernardinec in spal. nad njegovim zadnjim delom je stal majčken črn pudel in ga poskušal nabrisati. potem se je spustil dol, ga obkročil, spet splezal nanj, iskal odprtino, kamor bi ga nabrisal, pa ni našel nič, in potem je delal gibe, kot da ga že natepava, vohljaj, spet splezal dol, krožil okrog njega in tako naprej. bernardinec se v vsem tem času (mogoče je to trajalo pol ure) ni prebudil.

kadar sem sedel ob obali, sem PRESOJAL svoje vedenje. posebno me je zanimalo vprašanje, zakaj williju ne privoščim pičure (je to LJUBEZEN?)

to misel sem prečrtal.

kljub temu nisem mogel preprečiti, da se ne bi po mojih možganih neprestano sprehajale besede, kot so HREPENENJE, LJUBEZEN, SLA. še posebno trdovratna pa je bila beseda ODPOVED.

besede sem preganjal s sledečo mislijo: skoraj tako kičasto že premišljujem kot ob večerih v postelji. kmalu bom začel onanirati.

nazadnje sem se začel sramovati samega sebe, do konca sem spil vino in odšel k williju v kavarno med šotori in prikolicami. ura je odbila četrť na enajst.

ob četrť na enajst je pičura že doma. saj jih ima ja šele šestnajst (ja, šele šestnajst jih ima), in zato ne sme ostati v kavarni (čeprav je kavarna oddaljena od šotora njenih staršev le približno pol minute), sploh še ne sme ostajati dlje, kajti ona na vse mogoče stvari še pomisliti ne sme.

toda, ona misli, in sicer, ona ve, da se ji mnoge stvari, take, kakršne so, ne zdijo prav. zakaj so stvari take, tega ona ne ve. (toda, to ji bomo mi socialisti & komunisti v času počitnic že še razložili.)

to, da se ji mnoge stvari, take, kakršne so, ne zdijo prav, ji otežuje življenje. takšna stvar je na primer njen oče, družinski poglavar in tudi sicer lojalen nemški državljani. poleg svoje domovine

ljubi predvsem svoj preljubi družinski krog. nas ne mara, ker mu za ure in ure odtegujemo njegovo hčer in s tem zmanjšujemo preljubi družinski krog. imenujemo ga AKV, antikomunistični oče, v nasprotju z AKW, kar so po nemško začetnice za jedrsko elektrarno.

šel sem torej k williju, in ta mi je povedal, da se pičura ne more odločiti. to se mi je od nje zdelo zelo lepo. na vsa ušesa sem poslušal njegovo pripovedovanje, med katerim je tudi prišlo na plan, kaj je pičura ugotovila o meni. ugotovila je, tako willi, da V RESNICI verjetno sploh nisem tako vesel, ampak imam tudi in celo precej mnogo (temeljnih, op. pripovedovalca) problemov. dobro oko ima, kaj, je rekel na to willi. jaz pa sem si nadel zagrenjen nasmešek, kakršnega sem včasih ob večerih vadil pred ogledalom, prikimal in se pri tem imel za dobrega taktika.

nato sem imel čenčav progresiven četrturni govor. vprašal sem, zakaj naj bi bilo sploh potrebno, da se odloči za dobo treh tednov, po katerih bo stvari ja konec in v katerih ja ne bo prišlo do spolnih stikov (čeprav sam pri sebi še nisem opustil upanja). ta čas bomo pa ja lahko povsem dobro prebili skupaj v troje in brez ljubosumja...

ob teh besedah sem se sam sebi zazdel neznansko napreden in za podkrepitev sem si želel zažvižgati še »why can't we go on as three«
davida crosbyja, vendar nisem znal melodije.

(mimogrede: stanje, ki sem ga propagiral, bi bilo v tistem trenutku mnogo bolj ugodno zame, saj je imel pobudo willi. če ne bi naredil nobene napake, bi me v treh dneh matiral in potem bi jaz spet lahko nadaljeval s pisanjem liričnih pesmi.)

seveda mi je dal willi prav. prvič, tudi on je napreden in drugič, v medsebojnih pogovorih dajeva drug drugemu vedno prav.

kasni večer sem preživel tako, da sem razmišljal o svojih modrih izrekih in še o drugih stvareh. prvič mi je padlo na pamet, da sem se v zadnjih letih, odkar sem torej postal tako imenovani KRITIČNI UM, dvignil nad sebe, in da je bilo to, na kar sem gledal kot na ustvarjanje osebnosti, zgolj ustvarjanje imagea, sicer sem govoril drugače kot prej in tudi mislil sem pač drugače, toda moje vedenje je ostalo enako. takšen, za kakršnega sem se pretvarjal, sem nasprotoval ljudem, ki so bili takšni, kakršen sem bil jaz. vse naše diskusije, me je prešinilo, so vedno služile le temu, da so preigravale našo nesposobnost, da bi spolzeli iz svojih vlog in vsaj malo postali mi sami. mislil sem na svoje strahove in na svojo negotovost, ki so nastopili, kadar sem srečal ljudi, ki so malo bolj živeli in so se mi zato zdeli tako tuji. potem sem mislil na diskusije o alternativnih načinih življenja, ki smo jih gojili. temu sem se hotel zasmejati, toda tudi to mi ni prav šlo. končno sem NA SMRT ŽALOSTEN zaspal.

* Antikommunistischer Vater

** Atomkraftwerk

te noči sem sanjal, da je prišla pičura in je rekla: danes gremo vsi skupaj domov (torej že po enem tednu). zbudil sem se in šele kasneje, ko sem se bril, sem dojel, da imamo pred sabo še dva tedna.

medtem je preteklo deset dni dopusta. zdaj se bo vreme poslabšalo in takšno bo tudi ostalo. vsi smo že precej rjavi in jaz imam na nosu sončno opekline, ki se je dva tedna ne bom znebil.

roland, ki je bil do zdaj bolj v ozadju in pri svoji lekturi, je zdaj presenetljivo posegel v dogajanje. to sem zvedel od willija, ta pa je to zvedel od pičure. roland — ki sva ga nekoč pustila samega s pičuro — ji je položil na srce, naj nas ne pušča več v negotovosti, naj se ne POIGRAVA z nami, naj se takoj odloči. pičura je vznemirjeno povedala, da je premišljevala o tem, če naj nas SPLOH ŠE KDAJ VIDI.

to si lahko predstavljamo tako:

ona ne pride, mi čakamo, ona še vedno ne pride, mi še vedno čakamo, ona sedi doma v šotoru, joka, toda trdno vztraja pri odločitvi. ne pride in ne pride. mi — popolnoma zlomljeni, ker smo bili očitno spet enkrat neuspešni pri ženskah — se napijemo, willi omahne na cesto in povozi ga avto. to je oker passat, ki ga vozi AKV. iz veselja nad domnevno hčerino vrnitvijo v starševsko naročje je tudi on spil kozarček preveč. odvzamejo mu vozniško dovoljenje. pičura v supermarketu kupi žičnato pentljo in se naslednjega dne zadavi.

lahko si predstavljamo, kaj vse bi se lahko zgodilo. že zdaj mi prihajajo v oči solze, ki mi bodo pribl. dve strani naprej v drugačnih okoliščinah res pritekale.

ko mi je willi to nepreklicno povedal, so se vse moje nakopičene agresije usmerile proti enemu samemu cilju. predstavljal sem si, kako bo, ko se bom prepiral z rolandom. to bo velik prepir, obračunal bom z vsem, kar mi ni prav. v mislih sem se videl, kako navalim na rolanda, mu dam pravo lekcijo, ga uničim. prešinila me je slika lovca na divje zveri, kako s ponosnim nasmehom postavi nogo na trup ubitega leva in se tako pusti fotografirati. grozno me je razpenilo.

toda, drugače kot ponavadi, sem tokrat pričakoval pravo zadovoljstvo.

komajda sem še lahko mirno sedel, potem sem spil svoje pivo in odšel. tudi willi je odšel, bil je že precej pijan in zaželel si je v posteljo. zdelo se mi je, da so ga stvari prevzele. verjetno je opazil, da začjenja to, kar se je dogajalo med njim in pičuro, jemati zares, čeprav je to vse prej kot razumno.

razum je nekaj, kar imamo mi levičarji vedno pri roki. v nasprotju s tem pa je ta počitniška zgodba čustvena, tj., prehodno sem jo doživel, zdaj pa jo pišem neposredno (je recimo kot doživljajski nadomestek za doživetje, ki smo ga imeli, preden smo začeli pisati nemško šolsko nalogo), ne da bi preudarjal, če koga zanima, ne da bi premišljeval, če s tem ne škodim STVARI sami, ne da bi imel POTREBNO DISTANCO, ne da bi postavljajl vprašanje, čemu ta

zgodba pravzaprav SLUŽI. ne vem, če s tem ne DAJEM ARGUMENTOV RAZREDNEMU SOVRAŽNIKU, in le upam, da v taboru REALISTOV ne bom dobil brce in da me ne bodo pahnili v tabor PESNIKOV NOVE NOTRANJOSTI. opazil sem, da jeza, ki me je pognala k pisanju, tokrat ni kanalizirana, ni spravljena v okvir, temveč bi jo prav lahko zaneslo na napačni tir.

vsekakor pa je razum nekaj lepega in priča o preudarnosti in zrelosti.

zdaj, ko ravno pišem o razumu, sem se spomnil nekega filma costa gavrasa z yvesom montandom v glavni vlogi, v katerem reče policijski uradnik jetniku, od katerega hoče izsiliti priznanje: BODITE VENDAR RAZUMNI.

verjetno so willija precej prevzele tudi rolandove modre besede. toda zdaj je bil pijan in je za kratek čas izginil s površja slike, da bi spal v svojem šotoru. jaz sam ga bom okrog enih zjutraj spet prebudil.

roland je ležal v šotoru in bral. odšel sem k njemu in že od začetka sem se do njega vedel precej agresivno. on je sicer obžaloval, da NI RAZPOLOŽEN, da bi zdaj in tu pretresal tako pomembna vprašanja, toda nisem ga pustil na miru. zagrizel sem se v stavke, ki jih je izrekel pičuri, in v njegove izgovore. vprašal me je, če vsega skupaj ne jemljem preveč zares, in jaz sem zanikal. opravičil se je, toda to meni ni zadoščalo. neprestano se je opravičeval, ampak kaj to pomeni, sem hotel vedeti jaz. in tako naprej.

razpravljal sem o naših priučenih diskusijskih modelih kot sredstvu za to, da drug drugemu beremo levite, govoril o komunikacijski bedi, in podvomil, če si imamo sploh še kaj povedati. končno je tudi on začel. prišel je na dan s svojo situacijo, toda jaz sem se podelal na njegovo situacijo. jasno naj bi mu postalo, kako daleč je prišlo z najinim prijateljstvom, če se podelam na njegovo situacijo in nazadnje sem se podelal še na prijateljstvo.

precej dober sem.

roland je začel podirati svoj šotor. jaz sem imel to za taktični manever in sem molče sedel v svojem šotoru.

sredi podiranja je naredil še en poskus. zgrabil me je za ovratnik, nevaren je bil videti, in mi zagrozil s klofutami. ker sem vedel, da to počne iz nemoči, se nisem pustil prestrašiti. potem je naprej podiral šotor, med zatrjevanjem, da je zanj stvar jasna.

sčasoma se mi je v trebuhu pojavil občutek slabosti, zaznal sem, da mi situacija bolj in bolj uhaja iz rok in sem zato zbudil willija. če je on zraven, se ne more zgoditi nič posebno hudega. malo je posredoval, tako da je roland potem naredil še en nedomiseln poskus. mojo glavo je držal pod odprto pipo, upajoč, da sem le pijan, in da bom tako prišel k sebi. jaz pa nisem bil, ali pa vsaj vsekakor nisem bil več. voljno sem prenašal, kar se je dogajalo z mano.

če se moja cigareta ne bi zmočila, sem rekel, bi ti jo zdaj ugasnil na očesu.

opazil sem, da sem resno mislil.

moj pregled nad situacijo je šel po gobe. vrglo me je iz okvirov, svoje agresije sem očitno zelo podcenjeval. šel sem v svoj šotor in začel tuliti.

willi je še pregovarjal rolanda, toda ta je svoje že končal, vse je pospravil in odšel.

čez pet minut se je vrnil. padli smo si v objem in izdatno zaposlili svoje solznice. počutil sem se kot james dean in daisy duck v eni osebi. na splošno pa sem bil precej olajšan. šel sem v posteljo in takoj zaspal, willi in roland pa sta spet postavila šotor.

naslednji dan pa kot da je vse v redu. le malo smo govorili o tem, kar se je zgodilo, tako kot strokovnjaki v oddaji »šport v ponedeljek« razpravljajo o tekmi prejšnjega dne. pomembni prizori se pri tem ponovijo v hitrem posnetku.

to naj ostane med nami, je rekel roland, to se nikogar nič ne tiče.

to se nikogar nič ne tiče, je rekel roland. jaz sem rekel: okay.

od takrat naprej so bile počitnice mirnejše. z willijem in/ali s pičuro sem hodil na dolge sprehode, nabiral šopke rož in ves svoj repertoire pesmi zapel najmanj desetkrat, čeprav sem pel precej po svoje.

skupno bivanje z rolandom se je NORMALIZIRALO. zapletali smo se v dolge pogovore, da bi sanirali naš načeti image. precejkrat smo tudi nehali, če smo zaznali, da se shema ni spremenila. zaplet, dolg, dramatičen in odprt konec. kot v PROBLEMSKEM FILMU »moški z zlato roko« s frankom sinatro v glavni vlogi.

svet smo razstavili na uganke brez rešitev in smo končno pristali pri TEMELJNEM PROBLEMU.

preračunavali smo površino hudičevega kroga, znotraj katerega smo se gibali. medtem smo se borili s samousmiljenjem.

do spremembe pa je prišlo v matchu med mano in willijem. to, da smo pičura, on in jaz skupaj, o čemer sem že govoril, sem v praksi izvajal tako, da sem se vedno, ko je položaj dovoljeval, obešal nanju. črtal sem nekaj cinizma, dodal porcijo problemov in končno sem lahko nekaj willijevih napak izrabil za izenačenje. nekaj dni sva bila na istem.

tudi pičura je v tem času napredovala. imela je precej podobne probleme kot midva. povedala je, da vedno pazi, da ne bi enemu med nama slučajno namenila preveč pozornosti in s tem drugega razžalostila. izrecno je poudarila, da bi ji šlo to precej na živce.

jaz sem za to pokazal kar največ razumevanja. predstavljal sem si, kako drug drugemu razgrizemo prisilne jopiče in še precej lepih stvari. želel sem si, da bi ji to lahko povedal, in tudi to, da me je strah, da so moji zobje za kaj takega postali preveč topi, in da so

bili takšni že tudi takrat, ko sem še mislil, da si jih ostrim. in tudi to, da so moja dejanja postala taktika, moji stavki izgovori, da sem že razvrščen v trajno malo vojno reda.

sploh pa bi ji rad povedal, da se počutim uvel, KOT ROŽ'CA V NAJTEMNEJSI NOČI.

toda, o tem sem molčal. moji možgani so napeli vse sile. za zdržati in vzdrževati red je nujno, da nikomur ne zaupaš. to so mi vbijali v glavo. in tako si nisem mogel privoščiti, da bi 16-letni pičuri dopustil vpogled v mojo INTIMNO SFERO, in to zaradi tveganja, da se ji ta ne bo zdela pomembna.

to se nikogar nič ne tiče, je rekel roland. drugič pa je na glas obžaloval, da je zaradi ene 16-letnice vse ŠLO NARAZEN.

groucho marx je rekel, da želi v red prinesiti kaos.

karl marx pa je v nasprotju s tem hotel, če sem prav razumel, slab red nadomestiti z dobrim.

oba sta mrtva, toda jaz živim. to je problem pri tej stvari. tačas si ne želim uresničiti drugega kot samega sebe.

toda, zdaj sem začel čvekati, namesto da bi zgodbo pripeljal do konca. williju je medtem pošla kondicija in jaz sem prišel v prednost. zaradi tega je bil potolčen in ljubosumen. pač stvar živcev.

dopust se je po 25-ih dnevih bližal svojemu koncu in po zelo lepo žalostnem slovesu od pičure je prišel willi tako v moralične kot tudi v finančne težave in se je odpeljal domov. roland in jaz pa sva se še za dva dni odpeljala v pariz.

v obratu v bližini pariza, kjer sem pred dvema letoma delal pet mesecev, sem obiskal delavce.

niso se me nadpovprečno razveselili. le eden me je povabil na pivo. ostali so me pozabili.

ko sem se z avtobusom vračal v pariz, sem bil precej pijan in blizu joka. postalo mi je jasno, da sem pričakoval, da mi bodo vsi najmanj popadali okrog vratu.

v mestu sem kasneje pred kavarno pisal razglednico znancem na dunaj. dežuje, sem pisal, in denar mi je pošel. kljub temu mi gre bolje kot kdarkoli prej. v zadnjih dneh sem imel nekaj odličnih idej. pristrčne pozdrave, anton. kartico sem brez znamk vrgel v poštni nabiralnik in se veselil kot majhen otrok. z zadnjim desetkom sem šel v non-stop kino. dvakrat zaporedoma sem si ogledal »zabriskie point«.

Prevedel Jani Virk